

Lars Oskan-Henriksens tale ved åbningen af Copenhagen Pride Week

Taler

Lars Oskan-Henriksen
Forperson for Copenhagen
Pride

Dato

15. august 2017

Sted

Rådhuspladsen, København

Kære alle sammen

Velkommen til Copenhagen Pride Week 2017 – endnu et år, hvor vi sprænger egne rammer, og hvor vi sætter rekord med antallet af arrangementer i Pride Week og antallet af tilmeldte til paraden på lørdag. Og hvor et rekordstort antal internationale aktivister er vore gæster – over 50 officielle repræsentanter for internationale organisationer og pridearrangører har akkrediteret sig i år og viser, at Copenhagen Pride er en attraktiv festival at besøge, har et interessant program med international appel, og at vore bestræbelser på at sikre, at Copenhagen Pride er blandt de toneangivende prideorganisationer i verden, bærer frugt og vinder tilslutning.

Forhåbentlig er det også et signal om, at Copenhagen Pride er en seriøs budgiver og en attraktiv potentiel vært for det Worldpride, vi byder på at blive værter for i 2021. Vi er glade for at have kunnet indlevere et bud til Interpride, som både har regeringens, regionens og samtlige københavnske borgmestres opbakning, og vi ser frem til, at vi forhåbentlig den 8. oktober kan annoncere, at Worldpride 2021 – det er Copenhagen 2021.

Så fantastisk det end er som arrangører og som LGBTI-miljø at opleve den opbakning, der er til Copenhagen Pride Week, er det vigtigt, at vi som organisation ikke hviler på de laurbær, som så rundhåndet tildeles os, men at vi også konstant lytter til den kritik, som berettiget eller ej også ofte lyder mod os fra forskellige sider og med et væld af personlige synspunkter.

Vi ved, at vi som en stor organisation står med stor magt og stort ansvar. Og vi er os vældig bevidste om, at med det følger ansvaret for, at vi stadig ser indad i

organisationen, forsøger at inddrage så mange som muligt i vores arbejde, viser os tilbageholdende, når vi kan, så andre får plads – og husker at råbe meget højt fra vores privilegerede position, når det betaler sig, fordi det kan skabe forandring for nogen, som har færre kræfter, muligheder, evner og privilegier.

Vi stræber efter hele tiden at være selvkritiske. Vi ønsker at lytte. Vi er fast besluttede på at være en åben og inkluderende organisation, og vi rykker os gerne, hvis det betyder, at nogen, som ikke lige nu har plads i vores organisation eller festival, bedre kan være med.

Hos os yder man efter evne og nyder efter behov.

I år har vi forsøgt at have en ganske særlig opmærksomhed på repræsentationen i vores arrangementer i Pride Week og især at være fokuserede på kønsfordelingen i alle de dele af vores arrangement, hvor vi selv beslutter, hvem vi byder ind med. Det betyder f.eks. at vi som den eneste store festival i Danmark kan bryste os af en næsten helt lige kønsfordeling mellem mandligt og kvindeligt identificerende kunstnere. Det er vi stolte af, fordi det viser, at undskyldningerne om, at der ikke er tilstrækkeligt med talentmasse at vælge fra blandt kvindeligt identificerende kunstnere, simpelt hen er netop det – en undskyldning! Og en ringe én af slagsen.

For vi tror på i Copenhagen Pride, at manglende repræsentation af bestemte grupper i højere grad er et strukturelt problem, som skal løses proaktivt, end på, at spille bolden tilbage til de underprivilegerede og ikke repræsenterede og hævde, at de jo blot kan komme – vi har plads – men hvis de ikke viser sig, kan vi ikke gøre noget.

Jo, vi kan! – Og jo, vi vil.

Derfor har vi også nedsat en lang række rådgivende udvalg i forbindelse med vores bud på World Pride, som skal hjælpe os til at sikre, at vi opfylder vores ambition om at blive det mest repræsentative og inkluderende World Pride nogen sinde. I Copenhagen 2021 skal alle være med. Og derfor har vi også formuleret taglinen: #youareincluded.

Det virker så simpelt – men det kræver arbejde.

Som i alle tidligere år har der været røster i pressen om ”hvorfør pride”, når det nu så selvhævdende siges, at gå så godt i Danmark på LGBTI-området.

Lad mig indlede med at vende blikket udad, for pridebevægelsen er frem for alt en international bevægelse, hvor vi arbejder for at fremme LGBTI-personers levevilkår globalt, og vi gør det i bevidstheden om, at når jeg arbejder for rettigheder i andre lande end mit eget, så øger jeg også min egen frihed i verden.

Desværre er LGBTI-rettigheder ikke, som man kunne håbe, nogle, der er i en konstant positiv udvikling. Selvom der er grund til at være glade over, at Tyskland endelig som et stort toneangivende land i EU omsider i juni stemte ja til samkønnet ægteskab – en beslutning, der forhåbentlig vil påvirke andre EU-lande positivt i deres processer, fordi man nu ikke længere kan dække sig bag det figenblad, det var, at Tyskland jo heller ikke havde sikret denne helt grundlæggende ret for sine LGBTI-borgere. Nu følger forhåbentligt lande som Østrig og Schweiz med – og mon ikke det vil betyde, at vi ser grøde mod øst.

Selvom der er grund til at glædes over den tyske beslutning, så står den også i grell modsætning til, hvad vi ser mange andre steder i verden, hvor vi kan konstatere, som det har stået forfærdende tydeligt, siden Rusland indførte sine antipropagandalove i 2013, at de menneskerettigheder, vi ofte omtaler som umistelige og ukrænkelige, de er alt andet end det. Dersom de politiske vinde blæser i en anden retning, kan hårdt tilkæmpede rettigheder – som vel at mærke blot ligestiller os med den del af befolkningen, der ikke identificerer sig som LGBTI – kan hårdt tilkæmpede rettigheder tages fra os igen.

Vi ser det i USA, hvor den siddende administration ikke ryster på hånden, når de med en retorik om at ville beskytte religiøse rettigheder, fjerner antidiskriminationsbeskyttelse fra lovgivningen, tvinger transpersoner til at bruge toiletter, der ikke stemmer overens med deres kønsudtryk, osv.

Og i Tyrkiet – som er det eneste muslimske land i verden uden lovgivning mod homoseksualitet, har styret nu for andet år i træk valgt at forbyde prideparaden i Istanbul, under henvisning til sikkerhedsproblemer og hensynet til den offentlige moral.

Som I ved, så gik vi alligevel på gaden i Istanbul – og vi blev mødt af massivt politiopbud med knipler, skjolde, gummikugler, tåregas og anholdelser til følge.

Men vi var der – vi gik – vi gennemførte – og vi oplevede masser af opbakning fra helt almindelige mennesker, som åbnede deres vinduer og viftede med et regnbueflag eller gav en thumbs up.

Det er eksempler på, at de demokratiske frihedsrettigheder er under pres i verden. Der tales om fake news, tales i eufemismer, som når en lov, som skal begrænse borgernes mulighed for at se administrationen i kortene, kaldes Offentlighedsloven, som om den sikrede det modsatte af, hvad der er dens formål, der indføres strammere og strammere asylregler, så forfulgte mennesker ikke kan søge tryghed, terrorbekæmpelse benyttes som undskyldning for at forbyde folk at forsamles på demokratisk vis, journalister begrænses i deres virke eller anholdes slet og ret.

Det er klare signaler om, vi skal blive ved med at gå på gaden og stå fast på vore demokratiske rettigheder.

Det betyder, at pridebevægelsen og den synlighed, den medfører, er afgørende for, at man ikke som den tjetjenske diktator Kadyrov kan benægte vores eksistens samtidig med, at vore brødre i landet kastes i koncentrationslejre, tortureres og myrdes pga. deres seksuelle orientering til et akkompagnement af en leende leder, som, beskyttet af Putin, udrenser homoseksuelle fra landet.

Og vi skal bruge pridebevægelsen til at råbe om deres skæbner – til at kræve, at de frigives og tildeles borgerrettigheder, at de beskyttes mod overgreb, at de tilstås asyl i sikre lande som Danmark, og vi skal bebrejde vores udenrigsminister, at han finder det en tilstrækkelig reaktion på så alvorlige krænkelser af menneskerettighederne at udsende et tweet om det.

Det er efter vores mening overhovedet IKKE godt nok. Det er en komplet utilstrækkelig reaktion. Og vi glemmer det ikke. Når historien skal skrives, så er en del af de myrdedes blod på de tavsede og de handlingslammedes hænder.

Vi skal insistere på, at vore politikere viser vilje og mod. Mod til at tale uretten imod og vilje til at forandre tingene, som fortsat mangler i vores eget land for at opnå fuld ligestilling i samfundet.

Malta viser i øjeblikket vejen!

Politisk vilje og beslutsomhed har på kun 3 år givet landet en førsteplads på ILGAs liste over landes LGBTI-inklusion. Med en score på 88 % ud af 100 har Malta stadig en vej at gå – men de har besluttet at gå den.

Danmark ligger på samme liste som nr. 8 – med godt 67 % og har altså en væsentlig længere vej mod målet end Malta – og end Norge, Storbritannien, Belgien, Frankrig, Portugal og Finland, som alle har overhalet den førerposition, vi så ofte hævder at have på området.

Men vid, at det er en førerposition, vi kan få igen – dersom der er politisk vilje til det.

Vilje til gennemgribende at give lovgivningen et eftersyn. Til at mainstreame LGBTI i alle lovkomplekser, så vi ikke skal kæmpe fra tue til tue, fra sag til sag, for vores helt basale ret, men som en naturlig ting nyde samme rettigheder som alle andre borgere i Danmark. Det helt åbenbare er transområdet, interkønnedes rettigheder, asylsystemet, og at man proaktivt nævner LGBTI-ankendelse i lovgivning om uddannelsesinstitutioner og arbejdsmarkedsforhold, så det er forudsat, at der skal være tryghed i uddannelses- og arbejdslivet. Det er enhvers ret.

Men frem for at tage alle disse områder hver for sig, så lad os få en kommission med deltagelse af LGBTI-organisationerne, som kan underkaste al lovgivning den overhaling, der er behov for.

Det skal vi også kræve, når vi holder Copenhagen Pride Week!

Og så skal vi feste og huske, at vi skal holde af hinanden. At uanset hvem vi er – under eller udenfor akronymet, så fortjener vi respekt og inklusion, og at den bedste tjeneste, vi kan gøre hinanden, er at forudsætte, at ens dialogpartner mener det godt, i udgangspunktet ikke ønsker at krænke, men at somme tider, skal man hjælpes til at opdage, hvornår ens egne forudsætninger ikke slår til.

Det gøres bedst, hvis det siges med venlighed og kærlighed.

Og derfor skal det være min afsluttende bøn til jer:

Kæmp! Stå op mod uretten! Påtal krænkelser! Men gør det med den respekt, I

selv ønsker at blive mødt med – og husk for pokker at elske hinanden.

Vi er så stærke, som vores sammenhold er stærkt, og så svage, som de formår at skille os ad.

Vi KAN skabe en bedre verden!

Jeg ønsker alle en god Copenhagen Pride Week 2017.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Regnbuebevægelsen, Åbningstale

Relateret

14. august 2018

16. august 2016

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-oskan-henriksens-tale-ved-abningen-af-copenhagen-pride-week-2017>